Lénárt Emese

Kék óra

Szakadt. Mondtad, fogjam erősen a kezed és fussunk. Lekaptam a cipőm, kacagva cibáltál magaddal az áradásban fuldokló úttesten az őrületbe. Nem tudom, hány utcán rohantunk keresztül abban a villámokkal packázó eszelős tombolásban. Az égzengést se hallottam, csak az ujjaidra figyeltem, kétségbeesetten kapaszkodtak a múltat és a jelent összekötő pillanatba. A lépcsőházban alig kaptam levegőt. A szívem a tenyeredben lüktetett, de te csak húztál magad után a kongó, koszos körfolyosón, zihálva suttogtad, tartsak ki, mindjárt vége. A fákra néző ablakba telepedtünk, a lábunk panaszosan lógott a semmibe. A vihar nem kímélte az emlékeinket, azt a tehetetlen októberi estét sem, amikor a csupasz járdaszegélyekbe diólevelek csimpaszkodtak, a tisztásokon szarvasok bőgtek, és az alvó gyárkémények köré sűrű hálót font az éj. Azt mondtad, ez így nem megy tovább, minden elmúlt, és a félhomályban hagytuk, hogy a völgyre ereszkedő köd elrejtse a kínjainkat egymás elől. – Nagyon fáj – hasított belém, ahogy gyömöszöltem a ruhákat a hátizsákba, a könyveket a ruhák közé, az asztalra hányt bakeliteket meg az üres borosüveget csak később vettem észre. Ahogy azt is, hogy valami tényleg elveszett, de a költő verse örök, amit annyiszor szavaltál hangosan. Kívülről fújtad, ha fájt, ha nem, József Attilát nem lehet elfelejteni. 'A gyökereink' – forgattad az állatfejes karkötőt a két ujjad között, ami egy ezeréves darab másolata volt, és lekönyörögte rólam a szemed. Mindig viselted. Azon a fülledt nyári estén is, amikor a néném a szemedről és a nevetésedről ismerte fel a családodat. Pedig az ötvenes években látta őket utoljára, amikor ritkán állták egymás tekintetét az emberek, de a félelemben és a nyomorúságban mégis megjegyezték egymás arcát a jobb időkre. Figyeltél, amikor elmesélte a történetet, csak később mondogattad: – Ki vagyok én? Éretlen félválaszok helyett elindultál megkeresni magadat, idegen országokon, házasságon, válóson át, de a telefonszámomat sosem felejtetted el. Azon a csatakos délutánon is eszedbe jutott. – Jenő fog énekelni. – zengted a vonal másik végén, mintha csak tegnap láttál volna. – „Nekem minden egyformán popzene" – hadartam, és ugyanarra gondoltunk. A régi kazettás magnóra, a recsegő felvételre, mert nem az idő, a szöveg volt a lényeg. – „A hetedik érzék, a harmadik szem, (Felnézek az egekre)" – felelted, és még hozzátetted: – Feketét vegyél fel a koncertre. Azt a színt, amit sose bírtam, de te meggyőztél, hogy alternatív rockzenével megfejelve, a

pokolban is mindig pislákol a fény. Ez volt a titkod. Az örömöd, a bátorságod, a hited, amit mindenki másnak fel kellett volna írni egy boldogságcédulára, hogy megválthassa önmagát, a lelkét, az egész életét. Aznap délután a fergeteg örökre elmosta a dalszövegeinket, a megvalósulatlan álmainkat, cserébe özönvizet és megtisztulást hozott, de akkor még nem értettük. Az ablakpárkányon ültünk, a fák ágain madarak gubbasztottak. Lehunyták apró gombszemüket, csuromvizes szárnyuk pelyhes tollkabátjukra tapadt. Mit érdekelte őket, hogy a talpunk alatt süvít a szél, pont úgy, ahogy a hegyen, ami az életed volt, és aztán egy dermesztő februári napon az életedet is elvette. A kezed engedett, a karod tartott az időt elnyelő esőkopogásban. Ilyen voltál mindig. Nem emlékszem, meddig hallgattunk a nehéz, párás éjszakában. Ezer évtől ezer évig vagy tovább. A kék órát vártuk. A néma átváltozást. A kimerevített pillanatot éjszaka és nappal nélkül, fenn és lenn, kinn és benn az örök egyben és oszthatatlanban. Aztán felkértél táncolni. Esőszagban – utoljára.